

Knjiga proroka Daniela - sto osamdeset i četvrta

Subota i utjelovljenje: kameni temeljci mileritskog procesa pečaćenja

Jeff Pippenger

2024-04-14

Posljednja kušnja za mileritski naraštaj, koji nije prošao proces kušanja, započela je 1856. godine dolaskom povećane svjetlosti o „sedam vremena” iz Levitskog zakonika dvadeset i šest. Od 1856. do 1863. laodicejska poruka označavala je završno vremensko razdoblje unutar razdoblja koje je započelo dolaskom trećega anđela 22. listopada 1844. To je vremensko razdoblje predstavljeno stihovima trinaest do petnaest u jedanaestom poglavlju Daniela.

To je vremensko razdoblje prikazano ne samo tim redcima, nego i poviješću koja je te retke ispunila, kao i zemljopisnim svjedočanstvom Panija, koji je također Cezareja Filipova. Cezareju Filipovu Krist je namjerno posjetio neposredno prije križa, a križ predstavlja nedjeljni zakon, koji je prikazan šesnaestim retkom. Dana 22. listopada 1844. Lav iz plemena Judina označio je nauk o suboti u posebnoj svjetlosti. Zatim je na kraju toga procesa kušanja uveo porast spoznaje o „sedam vremena“, a „sedam vremena“ iz Levitskog zakonika dvadeset i šest nauk je o suboti. To je subotnja zapovijed o počivanju zemlje, koja je izravna usporednica subotnjoj zapovijedi o počivanju ljudi. Proročanstvo o vremenu od dvije tisuće petsto i dvadeset godina i od dvije tisuće tristo godina oboje su završila 22. listopada 1844.

Završno razdoblje procesa kušanja, od 1856. do 1863., bilo je veće otkrivenje subote, koja je bila stavljena u osobitu svjetlost na početku procesa pečaćenja i kušanja. Povijest prikazana ispunjenjem trinaestog do petnaestog retka jedanaestog poglavlja Daniela predstavlja razdoblje kušanja u kojemu se pečat Božji utiskuje za vječnost na sto četrdeset i četiri tisuće. U toj se povijesti sjedinjuju dva štapa iz Ezekijela. Sjedinjenje dvaju štapova predstavlja sjedinjenje božanstva s čovječstvom, a nauk koji u toj povijesti sja u osobitoj svjetlosti jest nauk o utjelovljenju.

Zbog toga je Petar, kada je u Cezareji Filipovoj prepoznao Krista kao Sina Božjega, priznavao da Krist, kao Sin Božji, predstavlja Njegovu dvojaku narav: da je božanski Sin Božji, koji je na sebe uzeo ljudsko tijelo te time postao Sinom čovječjim.

„Dok su učenici istraživali proročanstva koja su svjedočila o Kristu, bili su uvedeni u zajedništvo s Božanstvom te su upoznali Onoga koji je uzašao na nebo da dovrši djelo koje je započeo na zemlji. Prepoznali su činjenicu da je u Njemu prebivalo znanje koje nijedno ljudsko biće, bez pomoći božanskog djelovanja, nije moglo razumjeti. Trebala im je pomoć Onoga koga su kraljevi, proroci i pravednici unaprijed navijestili. Sa zadivljenošću su čitali i ponovno čitali proročke prikaze Njegova karaktera i djela. Kako su nejasno bili razumjeli proročka Pisma! kako su sporo usvajali velike istine koje su svjedočile o Kristu! Gledajući Ga u Njegovu poniženju, dok je kao čovjek hodio među ljudima, nisu bili razumjeli otajstvo Njegova utjelovljenja, dvojaku narav Njegove prirode. Njihove su oči bile zadržane tako da nisu potpuno prepoznali božanstvo u čovječstvu. No nakon što ih je prosvijetlio Duh Sveti, kako su Ga čeznuli ponovno vidjeti i staviti se pred Njegove noge!“ The Desire of Ages, 507.

Razdoblje od 22. listopada 1844. do 1863. predstavlja vrijeme pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće. To je razdoblje započelo time što je subota bila istaknuta kao posebna istina među mnogim istinama koje su opečaćene tijekom razdoblja pečaćenja. To je razdoblje započelo oglašavanje sedme trube, koje označuje kada je trebalo biti dovršeno otajstvo Božje.

Nego u danima glasa sedmoga anđela, kad zadrubi, svršit će se otajstvo Božje, kao što je navijestio svojim slugama prorocima. Otkrivenje 10,7.

Sedmi anđeo ujedno je i treće jao, jer se pečaćenje odvija u povijesti kada je ratovanje islama aktivno. Da je mileritski adventizam bio vjeran u razdoblju koje je uslijedilo nakon 22. listopada 1844., islam, koji je bio zadržan 11. kolovoza 1840., bio bi oslobođen.

„Da su adventisti, nakon velikog razočaranja 1844. godine, čvrsto održali svoju vjeru i složno nastavili slijediti otvorenu Božju providnost, primajući poruku trećega anđela i u sili Duha Svetoga objavljujući je svijetu, vidjeli bi Božje spasenje, Gospodin bi silno djelovao s njihovim naporima, djelo bi bilo dovršeno i Krist bi već bio došao da primi svoj narod u njegovu nagradu. Ali u razdoblju sumnje i neizvjesnosti koje je uslijedilo nakon razočaranja, mnogi od adventnih vjernika napustili su svoju vjeru.... Tako je djelo bilo ometano, a svijet je bio ostavljen u tami. Da se cijelo adventističko tijelo ujedinilo na Božjim zapovijedima i vjeri Isusovoj, koliko bi drukčija bila naša povijest!” Evangelizam, 695.

Dana 22. listopada 1844. sedma je truba počela trubiti, a i jubilejska je truba također počela trubiti.

I izbrojit ćeš sebi sedam subotâ godina, sedam puta po sedam godina; i vrijeme tih sedam subotâ godina bit će ti četrdeset i devet godina. Tada zapovjedi da zadrubi truba jubileja desetoga dana sedmoga mjeseca; na Dan pomirenja neka truba odjekne po svoj zemlji vašoj. I posvetit ćete pedesetu godinu te proglasiti slobodu po svoj zemlji svim njezinim stanovnicima: neka vam to bude jubilej; i neka se svaki vrati na svoj posjed, i neka se svaki vrati svojoj obitelji. Levitski zakonik 25:8–10.

Kada započne vrijeme pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće, postoji truba koja označuje da je stiglo ratovanje koje je izvršio islam, i truba koja proglašava slobodu onima koji su bili robovi grijeha. Jedna truba označuje vanjsku povijest, a druga predstavlja unutarnje iskustvo onih posljednjih saveznih ljudi. Njihovo se ropstvo uklanja kada se njihova ljudskost za vječnost sjedini s Njegovim Božanstvom. Redak na redak, te su dvije trube jedna Truba, jer se jubilejska truba oglašava samo na Dan pomirenja, a Dan pomirenja počinje kada zadrubi sedma truba trećega jaoja. Nauka koja je predstavljala obje trube u mileritskom pokretu bila je svjetlost subote. Svjetlost koja predstavlja obje Trube u ovim posljednjim danima jest nauka o utjelovljenju. Redak na redak, subota i nauka o utjelovljenju ista su nauka.

Petrovo priznanje prepoznalo je Mesiju, a također i Sina Božjega. Mesija je Sin Božji. Mesija je Stvoritelj kojega predstavlja subota.

„Pavao nikada nije vidio Krista dok je boravio na zemlji. Doduše, bio je čuo za njega i za njegova djela, ali nije mogao vjerovati da će se obećani Mesija, Stvoritelj svih svjetova, Darovatelj svih blagoslova, pojaviti na zemlji kao puki čovjek.” Sketches from the Life of

Paul, 256.

Subota označuje Stvoritelja, a Stvoritelj je bio Krist kojega je Petar prepoznao. Sin Božji, kojega je Petar prepoznao, jest Onaj koji se sjedinio s ljudskim tijelom da bi postao Sin čovječji. Sin Božji predstavlja utjelovljenje.

„Krist je muškarcima i ženama donio silu da nadvladaju. Došao je na ovaj svijet u ljudskom obličju, da živi kao čovjek među ljudima. Uzeo je na sebe slabosti ljudske naravi, da bude iskušan i prokušan. U svojoj ljudskoj naravi bio je dionik božanske naravi. U svojem utjelovljenju stekao je, u novom smislu, naslov Sina Božjega. Anđeo reče Mariji: ‘Sila će te Svevišnjega osjeniti; zato će se i to sveto što će se od tebe roditi zvati Sin Božji’ (Luka 1,35). Premda je bio sin ljudskog bića, postao je Sin Božji u novom smislu. Tako je stajao u našem svijetu — Sin Božji, a ipak rođenjem povezan s ljudskim rodom.” Selected Messages, knjiga 1, 226.

U Cezareji Filipovoj Petrovo dvostruko priznanje predstavljalo je sto četrdeset i četiri tisuće koji razumiju da je Isus Krist, Sin Božji, kao i nauk o suboti koji je bio rasvijetljen 1844., zajedno s naukom o utjelovljenju koji se prepoznaje u posljednjim danima. Svjetlo dvostruke istine otvara se na početku i na završetku razdoblja pečaćenja, kako svjedoči povijest pečaćenja od 22. listopada 1844. do 1863., te povijest dvaju glasova iz osamnaestoga poglavlja Otkrivenja.

I u mileritskoj liniji procesa pečaćenja i u proročkoj liniji pečaćenja u osamnaestom poglavlju Otkrivenja postoji kušnja na samome kraju razdoblja, u kojoj se jedan razred očituje kao lude djevice, kao što je bio slučaj od 1856. do 1863., a jedan se razred očituje kao mudre djevice od srpnja 2023. pa sve do uskoro nadolazećeg nedjeljnog zakona. To završno razdoblje kušnje ponavlja početak razdoblja. Isti anđeo koji je sišao 11. rujna 2001. došao je kao Mihael da 2023. pozove mrtve u život, jedne na život vječni, a druge na vječnu smrt. Kada je došao, poveo je svoj narod natrag temeljima. Neki odbijaju hoditi starim stazama, neki hode starim stazama. Neki slušaju zvuk trube, neki odbijaju čuti.

Ovako govori Gospodin: Stanite na putove i pogledajte, i raspitajte se za stare staze, gdje je dobar put, i idite njime, pa ćete naći počinak svojim dušama. Ali oni rekoše: Nećemo ići njime. I postavih nad vama stražare govoreći: Slušajte zvuk trube. Ali oni rekoše: Nećemo slušati. Jeremija 6,16.17.

Poruka koju predstavlja truba koju pušu stražari jest dvostruka. Ona je sedma truba islama i jubilejska truba izbavljenja. To je poruka o sjedinjenju božanstva s čovječtvom, koje se ostvaruje tajnom utjelovljenja, i koje rađa karakter pripravljen za pečat Božji, a to je subota. Poruka, djelo i okolnosti povezane s tim završnim razdobljem pečaćenja, koje je započelo u srpnju 2023., dvadeset i dvije godine nakon 2001., prikazani su u stihovima trinaest do petnaest jedanaestoga poglavlja Daniela te Kristovim posjetom Cezareji Filipovoj u šesnaestom poglavlju Evanđelja po Mateju.

U prisposobi o deset djevica sve su djevice zaspale za vrijeme odgađanja. Isus je svojim učenicima rekao da Lazar spava.

To reče; a nakon toga im kaže: Naš prijatelj Lazar spava; ali idem da ga probudim iz sna. Tada mu rekoše njegovi učenici: Gospodine, ako spava, ozdravit će. A Isus je govorio o njegovoj smrti, no oni su mislili da govori o poćunku u snu. Tada im Isus otvoreno reče: Lazar je umro. Ivan 11,10–14.

Na kraju dvadeset i jednoga dana, Daniel je vidio vićenje, i bio je u duboku snu.

I ja, Daniel, sam vidio vićenje, samo ja; a ljudi koji bijahu sa mnom ne vidješe vićenje; nego velik drhtaj pade na njih, te pobjegoše da se sakriju. I ostadoh ja sam, i vidjeh to veliko vićenje, i ne ostade u meni snage; jer se moja ljepota u meni pretvori u raspadljivost, i ne zadržah snage. Ali ćuh glas njegovih rijeći; i kad začuh glas njegovih rijeći, padoh u dubok san, licem svojim na zemlju, i lice mi bijaše prema tlu. Daniel 10:7–9.

Dva svjedoka iz jedanaestog poglavlja Otkrivenja bila su mrtva na ulici tri i pol dana, a Ezekielove mrtve kosti bile su u dolini. Dana 18. srpnja 2020. na djevice pokreta trećega anđela došlo je vrijeme zadržavanja duhovne smrti i spavanja. Tri godine poslije započeo je proces bućenja i pripravljanja Božjega naroda posljednjih dana kao Njegova stijega i silne vojske. Anđeo koji je sišao 18. srpnja 2020. otpećatio je jednu istinu, kao što anđeli uvijek ćine kada silaze.

Istina koju je on otpećatio bilo je iskustvo vremena odgode i prvoga razočaranja. Božji narod posljednjih dana tada je bio raspršen, i kada je u povijesti nastupio proces njihova bućenja, od njih se zahtijevalo da prepoznaju i priznaju da su bili raspršeni i da se nalaze u vremenu odgode. Tada je bilo poslano mnogo anđela, odnosno mnogo poruka, da osnaže poruku vremena odgode.

„Pred svršetak poruke drugoga anđela vidjela sam veliko svjetlo s neba kako obasjava Božji narod. Zrake te svjetlosti ćinile su se sjajne poput sunca. I ćula sam glasove anđela kako viću: ‘Evo, Zarućnik dolazi; iziđite mu u susret!’“

„To je bio ponoćni poklik, koji je trebao dati snagu poruci drugoga anđela. Anđeli su bili poslani s neba da probude obeshrabrene svete i priprave ih za veliko djelo koje je bilo pred njima. Najdarovitiji ljudi nisu prvi primili ovu poruku. Anđeli su bili poslani k poniznima i predanima te ih potaknuli da podignu poklik: ‘Evo, Zarućnik dolazi; iziđite mu u susret!’ Oni kojima je poklik bio povjeren požurili su i, u sili Duha Svetoga, objavili poruku te probudili svoju obeshrabrenu braću. To djelo nije počivalo na mudrosti i ućenosti ljudi, nego na Božjoj sili, i Njegovi sveti koji su ćuli poklik nisu mu se mogli oduprijeti. Najduhovniji su prvi primili ovu poruku, a oni koji su nekoć predvodili u djelu bili su posljednji koji su je primili i pomogli pojaćati poklik: ‘Evo, Zarućnik dolazi; iziđite mu u susret!’“

„U svakom dijelu zemlje dano je svjetlo o poruci drugoga anđela, i taj je poklik rastopio srca tisuća. Širio se od grada do grada i od sela do sela, sve dok Božji narod koji je ćekao nije bio potpuno probućen. U mnogim crkvama nije bilo dopušćeno da se poruka iznese, te je veliko mnoštvo onih koji su imali živo svjedoćanstvo napustilo te pale crkve. Silno djelo bilo je izvršeno ponoćnim poklikom. Poruka je ispitivala srce, vodeći vjernike da za sebe traže živo iskustvo. Znali su da se ne mogu oslanjati jedni na druge.” Early Writings, 238.

Dolazak poruke Ponoćnog povika u prispodobi odrećuje trenutak kada se oćituje imaju li dva razreda djevice ulja. Mudre imaju ulja, lude nemaju. Prispodoba se ispunila djelovanjem Samuela

Snowa u mileritskoj povijesti, a u tom je djelovanju poruka koju je Snow iznio bila razrađena, kako to prikazuju njegovi članci u mileritskim publikacijama toga razdoblja. Zatim, kada je stigao na taborni sastanak u Exeteru, koji je trajao od 12. do 17. kolovoza 1844., prikazano je i jedno razdoblje koje je na koncu dovelo do toga da oni na sastanku napuste sastanak i počnu objavljivati poruku.

Postoji „točka u vremenu” kada je poruka Ponoćnog poklika u potpunosti uspostavljena, i u toj se točki, na temelju prispodobe, vrijeme milosti zatvara nad djevicama. Toj „točki u vremenu” prethodi „razdoblje” tijekom kojega se poruka razvija. Od srpnja 2023. poruka Ponoćnog poklika razvija se, i za razliku od mileritskog ispunjenja, poruka je unaprijed prenesena širom svijeta prije „zatvaranja vremena milosti”. Kada se vrijeme milosti zatvorilo na kraju sastanka u Exeteru, poruka je tada otišla u „svaki dio zemlje”, i „svjetlo je dano o poruci drugog anđela, i poklik je otopio srca tisuća. Išao je od grada do grada, i od sela do sela, dok Božji narod koji je čekao nije bio potpuno probuđen.”

U našoj sadašnjoj povijesti poruka koja se počela objavljivati u srpnju 2023. sada je prisutna u sto dvadeset zemalja diljem svijeta, a članci koji predstavljaju razvitak poruke Ponoćnog poklika dostupni su na više od šezdeset jezika, te se članci mogu ili čitati ili slušati.

Otkrivenje Isusa Krista, koje mu je dao Bog da pokaže svojim slugama što se uskoro ima zbiti; i on ga posla te po svojem anđelu označi svojemu sluzi Ivanu, koji je posvjedočio riječ Božju i svjedočanstvo Isusa Krista, i sve što je vidio. Blažen je onaj koji čita, i oni koji slušaju riječi ovoga proroštva i čuvaju ono što je u njemu napisano, jer vrijeme je blizu. Otkrivenje 1,1–3.

Svjetlo ove poruke, kako je predstavljeno ovim člancima, ostvareno je u otprilike šest mjeseci od strane dviju osoba.

„Ako oni koji mogu pomoći u — ne budu probuđeni na svijest o svojoj dužnosti, neće prepoznati Božje djelo kada se bude čuo glasni poklič trećega anđela. Kada svjetlo iziđe da obasja zemlju, umjesto da pristupe u pomoć Gospodu, htjet će sputati Njegovo djelo kako bi ga uskladili sa svojim uskim shvaćanjima. Kažem vam da će Gospodin u ovom posljednjem djelu djelovati na način koji će biti uvelike izvan uobičajenog poretka stvari i na način koji će biti protivan svakom ljudskom planiranju. Bit će među nama onih koji će uvijek htjeti upravljati Božjim djelom, određivati čak i koje pokrete treba učiniti kada djelo bude napredovalo pod vodstvom anđela koji se pridružuje trećemu anđelu u poruci koju treba dati svijetu. Bog će se poslužiti putovima i sredstvima po kojima će se vidjeti da On uzima uzde u svoje vlastite ruke. Radnici će biti iznenađeni jednostavnim sredstvima kojima će se On poslužiti da izvrši i dovrši svoje djelo pravednosti.” Testimonies to Ministers, 300.

Lav iz plemena Judina sada je doveo svoj narod posljednjih dana do trinaestog do petnaestog retka jedanaestog poglavlja Daniela, otvarajući povijest predstavljenu poviješću od 200. pr. Kr. do 63. pr. Kr., a također i šesnaesto poglavlje Evanđelja po Mateju te povijest Kristova posjeta Cezareji Filipovoj. I proročanstva i povijest njihova ispunjenja podudaraju se s dijelom knjige proroka Daniela koji je bio zapečaćen do posljednjih dana. Knjige Daniela i Otkrivenja jedna su knjiga, stoga se u posljednjim danima, neposredno prije završetka vremena milosti, Otkrivenje Isusa

Krista otpečakuje, a to Otkrivenje uključuje onaj dio Daniela koji se odnosi na posljednje dane. Vrijeme je blizu završetka exeterskog taborskog sastanka.

I reče mi: Ne zapečakuji riječi proroštva ove knjige, jer je vrijeme blizu. Tko je nepravedan, neka i dalje čini nepravdu; i tko je nečist, neka i dalje bude nečist; i tko je pravedan, neka i dalje čini pravednost; i tko je svet, neka i dalje bude svet. Otkrivenje 22:10, 11.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

Evo, dolaze dani, govori Gospodin Bog, kad ću poslati glad na zemlju, ne glad za kruhom niti žeđ za vodom, nego za slušanjem riječi Gospodnjih. I lutat će od mora do mora, i od sjevera pa do istoka, trčat će amo-tamo tražeći riječ Gospodnju, ali je neće naći. U onaj će dan lijepe djevice i mladići malaksati od žeđi. Oni koji se zaklinju grijehom Samarije i govore: Živ bio tvoj bog, o Dane! i: Živ bio put Beer-Šebe! — i oni će pasti i nikada više neće ustati. Amos 8:11–14.